

Tre grundläggande personlighetstyper: förnuft, vilja, känsla

Välkomna i Herrens namn. Jag kommer med välsignelser, mina käraste vänner. Ni är alla välsignade.

Mina kära vänner, vi ser med stor glädje att många av er gör mycket goda framsteg på den väg ni har valt, och att några ytterligare har påbörjat denna väg mot befrielse. Varje själ som fattar ett så viktigt beslut skapar en fröjd i andevärlden, en fröjd som även ni förr eller senare måste känna i era egna hjärtan, även om det först är efter att de första hindren och motstånden har övervunnits. Ni kan vara säkra på att ert slutliga beslut att gå denna väg där ni utvecklar er själva, liksom varje seger på denna väg, skapar en särskild välsignelse för er. Oavsett om ni just nu kan känna den eller inte, är den här välsignelsen en verklighet.

Många av mina vänner har bett om hjälp och styrka på denna väg, men de flesta av er inser inte när bönen är besvarad. Bönen besvaras ofta i en form som verkar obehaglig för dig – en konflikt eller en friktion eller något som får dig att känna dig orättvist behandlad. Ni inser inte att själva händelsen som orsakar en tillfällig smärta är ett svar på er egen bön – bönen där du ber om hjälp för att komma till insikt om dig själv och dina konflikter, så att du kan rena dig själv.

Hur kan du få insikt om din inre konflikt om den inte manifesterar sig i det yttre? Först då kan du bli medveten om den dolda delen inom dig som avviker från den gudomliga lagen. Eftersom avvikelsen är negativ, måste den materialiseras som något som du känner på ett disharmoniskt sätt. Ni förbiser ofta den här enkla logiken och tar ständigt friktionerna i era liv som om de inte hade något att göra med er själva. Jag ber er alltså, mina kära vänner, betrakta de yttre konflikterna som kommer till er som svar på era böner. Vänd er åt andra hållet. I stället för att bli trotsiga och sårade, vänd er inåt, vänd er om, oavsett hur ni tycker att andra har felat. Fråga dig själv, fråga Gud: "Finns det inte något korn av sanning någonstans i den här smärtsamma konflikten? Genom att se det, kommer jag att fortsätta att lära mig och utvecklas." En rikedom av ytterligare insikter måste komma till dig som upphäver all disharmoni, all känsla av orättvisa eller sorg, trots eller elände. Bara vänd er uppmärksamhet till era egna inre reaktioner, mina vänner, när ni känner er orättvist behandlade eller sårade, och ni kommer att se att just er egen bön

besvarades. När du ser ditt inre misstag, kommer all friktion mellan dig och dina bröder och systrar att försvinna som snö i solen. Du kommer att kunna förenas med förståelse och kärlek.

Vi i andevärlden ber för att denna förståelse och kärlek ska ges till er, våra bröder och systrar i kroppen, som är modiga nog att göra det enda som betyder något: att vända sig inåt för att få insikt om och rena sig själv. Det finns ingen annan anledning till livet på jorden än att följa den väg som ni har valt. Ju mer helhjärtat ni tar er an den, ju mer uppriktigt ni bevisar er goda vilja, desto mer kommer ni att inse att ni inte har levt era liv förgäves. Det är aldrig för sent att börja.

Många av er är fyllda av den uppriktiga önskan om att förenas med Gud, men innan ni kan göra det behöver ni upptäcka de många små möjligheterna att förenas med era medmänniskor, att utöva ödmjukhet och kärlek där ni utelämnar ert högmod och ego och visar att vad ni menar är på allvar. För endast här och nu, just där du står, kan du finna Gud.

Och nu, mina kära vänner, ska vi fortsätta att utforska de inre felaktiga slutsatserna som har skapat så mycket problem i era liv.

Det finns *tre grundläggande typer av den mänskliga personligheten*. Den första typen styr sitt liv och sina reaktioner främst med *förnuftet*. Den andra typen gör det främst med *känslan* och den tredje gör det med *viljan*. De tre personlighetstyperna domineras med andra ord av förnuft, känsla och vilja. I ert eget arbete kommer det att vara användbart för er att ta reda på vilken typ du är. En personlighet är aldrig helt ensidig; varje person är en blandning av typer, men den ena är alltid övervägande. I vissa fall är övervikten uppenbar, i andra fall är blandningen mer komplicerad och den övervägande typen är därför svårare att upptäcka.

I den idealiska personligheten har var och en av de tre aspekterna en rättmätig plats. Den harmoniska personen fungerar med varje aspekt på ett fullkomligt sätt. Eftersom det inte finns någon helt renad människa, riktas dock dessa tre tendenser ofta in i fel kanaler, förutom att det råder en obalans eller övervikt. Där till exempel förnuftet borde råda, är känslor rådande, eller omvänt.

När du i ditt inre arbete tränger in i din själ, dina bilder, dina felaktiga slutsatser, lagren av dina misstag och vadhelst du kan stöta på, kommer den här infallsvinkeln att ge dig en ytterligare förståelse för vem du är, vad du är, hur du är i verkligheten.

Låt oss börja med *förnuftstypen*, personligheten som övervägande styrs av förnuftet. De som lever sina liv främst genom tankeprocessen är benägna att försumma känslorna. De är rädda för känslor. De omintetgör och lamslår dem och de lamslår därigenom ett av de viktigaste instrumenten i livet,

nämligen intuitionen. De som är rädda för känslor kan inte lita på sin intuition, för intuitionen blir suddig av deras rädsla för den, av deras misstro mot dess förmodade ogripbarhet. Förnuftstypen ser i hemlighet ofta ner på känslotypen. Han eller hon är stolt över att vara så genomsyrad av sin tankeprocess. Och viljan, som inte nödvändigtvis utgör egenvilja, används hos den här typen huvudsakligen för att följa slutledningar som har gjorts med tankeprocessen och uppmärksammar sällan känslor eller intuitioner, vilka också bör lyssnas till.

En sådan person är ofta en intellektuell person, kanske en vetenskapsman. Han eller hon är ofta agnostiker eller till och med ateist, som tenderar att vara materialistisk. Det skulle emellertid vara en grov generalisering att påstå att alla, eller till och med de flesta, förnuftstyper är mindre andligt utvecklade eller medvetna än till exempel känslotyper. Så är det inte. Det finns många högt utvecklade och andligt uppvaknade förnuftstyper, precis som det finns uppvaknade känslotyper. De skiljer sig bara åt i sättet att gå tillväga.

Förnuftstypen finner det svårare att uppleva det gudomliga i det inre. Känslotypen stöter på andra svårigheter. Vidare har förnuftstypen stora svårigheter med att intuitivt bedöma andra och jaget. Viljan, som är en nödvändighet i livet för alla, används ensidigt av båda typerna. Förnuftstypen använder viljan på ett överlagt sätt, ofta överdrivet försiktigt, medan känslotypen låter sig svepas med av känslor och använder viljekraften omedvetet och oberäkneligt. Den harmoniska personligheten finner den sunda medelvägen och använder viljan rationellt eller emotionellt, beroende på situationen. Viljan bör vara en tjänare för både förnuftet och känslan.

Det blir lätt för er att se att förnuftstypen går igenom livet och går miste om en hel del upplevelse, mestadels utifrån rädsla och högmod. Den här typen är rädd för att känslor kan leda till en upplevelse som han eller hon inte kan hantera. Känslolivet bär av nödvändighet med sig en osäkerhet och risk, medan den rationella typen försöker hålla allting välordnat, där man hela tiden "vet" var man står, och undviker känslorna, som gör marken osäker.

Känslotypen är likvärdigt ensidig. Övervägande känslomänniskor är ofta stolta över att det bara är de som är förmögna att verkligen känna. De ser i hemlighet ner på människor som de nedsättande etiketterar som "intellektuella". Den extrema varianten av den här typen befinner sig dock inte ett uns närmare harmoni och den gudomliga lagen än den extrema förnuftstypen. Det är sant att känslotypen tenderar att ha en god intuition och är ibland mindre rädd för att känna och uppleva i sitt inre än förnuftstypen. Känslotypen förlorar dock, i motsats till förnuftstypen som håller livets tyglar för hårt, ofta sitt grepp om livets tyglar helt och hållet. Den överemotionella personen förlorar helt siktet av det faktum att förnuftet också är gudagivet. Sådana människor är lika arroganta som förnuftstypen som ser ner på känslotypen. De låter sig ofta svepas med av okontrollerade känslor i sådan grad att de inte bara förlorar kontrollen över sig själva, utan blir

blinda för det som ofta är viktigast för deras liv och utveckling. På grund av deras överbetoning av den emotionella sidan, försummar de förnuftets likvärdigt viktiga funktioner som består i att tänka, urskilja, välja och väga. De måste lära sig att använda intellektet för att tygla de vilda känslorna som, utan att nödvändigtvis vara orena, flödar utan syfte eller riktning. Först då kan de använda viljan på ett lämpligt sätt.

Okontrollerade känslor för med sig förödelse i den extrema känslopersonens liv såväl som i hans eller hennes omgivning. Frestelsen att ge efter för känslorna är först hanterbar, men ju längre man ger efter för dem, desto svårare blir det att motstå frestelsen, tills man helt enkelt sveps med av störtfloden av okontrollerade känslor som förstör allting i sina efterdyningar. En sådan person kan inte undgå att vara självisk och destruktiv, även om denna slags själviskhet skiljer sig från själviskheten hos förnuftspersonlighetstypen.

Personen av känslotyp behöver först inse att det som han eller hon har varit så stolt över, har upphört att vara en tillgång på grund av dess ytterlighetsmanifestation. Den här typen måste odla förmågan att selektera, att avsiktligt tänka och planera. Denna selekterande process utgör början på visdom.

Känslotypen använder givetvis också viljan, för ingen kan existera utan att göra det. Men känslotypen använder viljan kaotiskt och impulsivt, utan planering eller övervägande. Nedsänkt i okanaliserade instinkter snarare än konstruktiv intuition, förlorar en sådan person balansen i livet, precis som förnuftstypen gör på motsatt sätt.

Båda är undermedvetet rädda för sina motsatta ytterligheter och de stannar därför kvar i sin egen ytterlighet. De agerar således utifrån en felaktig slutsats. Ledsagade av den felaktiga slutsatsen, känner eller tänker de omedvetet att deras egen ytterlighet är en bättre lösning på livet än den motsatta typens lösning. Förnuftstypen, som är rädd för att förlora kontrollen, utestänger inte bara en stor del av livets nödvändiga upplevelse, utan även skönhet och glädje. Känslotypen är rädd för att något värdefullt avlägsnas i livet om han eller hon tyglar och disciplinerar sin natur. Båda har fel – för endast den harmoniska medelvägen leder till den fullständiga lösningen.

Även om det finns uppenbara representanter för båda typerna, finns det många fler som inte är så markerade: en person kan vara överemotionell eller överintellektuell i vissa aspekter av sin personlighet, men vara mer balanserad eller till och med tenderar mot den motsatta ytterligheten i andra aspekter. Eller personens sanna natur kan vara maskerad. En i grunden emotionell person väljer exempelvis, på grund av rädsla och omogna strömmar, en intellektuell mask som är främmande för dennes sanna natur. En sådan person kan utåt sett verka mycket lugn och

kontrollerad, men är i sitt inre fångad i en storm av känslor och kan inte finna frid förrän han börjar arbeta mot att uppnå en riktig balans.

I den tredje kategorin finns *viljetypen* som är helt annorlunda. Viljan är tänkt att vara en tjänare, aldrig en mästare. Viljan ska i idealfallet tjäna tankeprocessen och de emotionella och intuitiva förmågorna lika mycket. *Viljetypen* gör tjänaren till en mästare. Detta leder personligheten ut ur fokus på ett sätt som kan bli farligt.

Liksom de andra två typerna kan sådana personer omedvetet se ner på båda de andra. Viljetypen tänker eller känner något som uppgår till följande: "Förnuftstypen är bara en intellektuell typ som talar väl och har underbara teorier, men allt detta är helt abstrakt. Ingenting åstadkoms med det. Ingenting uppnås. Jag är en sådan som åstadkommer saker." Känslotypen, som åstadkommer ännu mindre, är ännu mer föraktlig för viljetypen. Bedömningen är riktig i båda fallen, liksom de andra två typerna har rätt i sina bedömningar av de andra ytterligheterna. Men alla typerna tror felaktigt att deras egen ytterlighet är bättre än de ytterligheter som de ser ner på.

Viljepersonen, för vilken tjänaren är mästaren, är ute efter att åstadkomma saker och konkreta resultat. Detta fokus tenderar att göra en sådan person otålig och benägen att gå miste om själva resultatet som han eller hon söker. Det förlamar tankeprocessen, som, när den går samman med den emotionella naturen, leder till visdom. Utan en sådan visdom kan människor antingen inte åstadkomma vad de har föresatt sig att åstadkomma, eller, om de lyckas, kan de inte dra nytta av vad de har åstadkommit på rätt sätt och kommer på så sätt att förlora det igen. Viljetypen tenderar att förlora siktet inte bara av en försiktighet, utan också av livets många aspekter och beaktanden som är nödvändiga för att erhålla sanningen för jaget, för andra, såväl som för en given situation.

Viljepersonen försummar också den emotionella sidan och är lika rädd för känslor som förnuftstypen är, men med ett annat syfte i åtanke, som ofta är omedvetet. Känslor är acceptabla för viljetypen bara så länge som hon eller han förblir herre över dem, annars kan känslor hindra den här personens mål. Viljetypen, liksom förnuftstypen, går också miste om en väsentlig del av livsupplevelsen, att överlämna sig till en känsla utan att veta resultatet och den möjliga fördelen av att göra det.

Dessa är tre allmänna typer, mina vänner. Som jag nämnde så finner man inte alltid en personlighet med egenskaper så övervägande att typen lätt kan kännas igen. Ni känner alla många människor och eftersom det alltid är lättare att känna den andra än sig själv, kan ni forma vissa slutsatser om era medmänniskor från den infallsvinkel jag har beskrivit. Hos de flesta människor är två av de tre förmågorna övervägande, medan den tredje är nedsatt. Hos många andra fungerar

alla tre förmågor, men alla fungerar i en felaktig kanal, åtminstone i vissa avseenden, medan den korrekta funktionen är otillräcklig och gäller inte för hela personligheten.

Ni kanske kommer ihåg föredraget som jag höll om den aktiva och passiva kraften, där jag sa att båda strömmarna är nödvändiga för den friska mänskliga själen. Det skulle vara lika fel att vara en helt aktiv person som att vara en helt passiv person. Det finns i själva verket ingen sådan person, även om det ena kan utgöra ett dominerande drag hos många personer. Men det som ofta händer är att den aktiva strömmen flödar genom kanalen som är avsedd för den passiva strömmen och omvänt. Det är på liknande sätt med förnuft, känsla och vilja. Även när det inte finns någon uttalad övervikt, kanske känslan används där förnuftet borde vara verksamt och omvänt; viljan är inte verksam där den borde, men den är ofta verksam där den inte borde vara det.

Den här diskussionen, mina kära vänner, bör hjälpa er att, allteftersom ni kommer djupare och djupare in i era egna själar, ta reda på var och hur alla dessa aspekter eller strömmar är verksamma – var den ena stör den andra, i stället för att hjälpa den på vägen och därmed skapa en harmonisk helhet.

Finns det någon fråga kring detta ämne, mina vänner?

FRÅGA: Motsvarar inte den här uppdelningen de så kallade Kretzschmar-typerna: cerebrotonisk, somatotonisk och viscerotonisk? Personlighetstyperna är med andra ord kopplade till människans fysiska habitus?

SVAR: Ja, förstås. Det gäller för allting. Ingen själsström är helt oberoende av dess fysiska manifestation. Den fysiska kroppen är en återspeglning av själsströmmarna och den återspeglingen kan ske på många sätt.

FRÅGA: Är det möjligt att reagera övervägande med känsla på vissa människor och med viljekraft gentemot andra? Jag menar, kan samma individ reagera på ett sätt mot en viss person och på ett annat sätt mot andra?

SVAR: Absolut. Men det måste finnas en anledning till det. Människor på den här vägen som observerar detta fenomen i sitt inre, bör fråga sig varför de reagerar annorlunda gentemot en viss person än hur de vanligtvis reagerar. Alla dessa saker är mycket viktiga i er självsobservation.

FRÅGA: Om man skulle uppnå en fullständig rening, skulle de tre aspekterna i princip vara jämbördiga, antar jag?

SVAR: Precis.

FRÅGA: Har alla samma potential att utveckla var och en av dessa egenskaper?

SVAR: Nej. Det finns grundläggande typer. Varje gudomlig ande skapades fullkomlig på ett visst sätt, samtidigt som var och en var en distinkt individ, en personlighet i sin egen rätt med olika talanger och egenskaper. Men det fanns ingen disharmoni i hur strömmarna fördelades. De aktiva krafternas högsta ängel är inte disharmonisk i sin aktivitet, så som en orenad människa skulle vara med en överaktiv ström. Han är bara fullkomlig på sitt eget sätt, en specialist i sin aktivitet, vilket utesluter möjligheten av en disharmonisk överbetoning. Det är samma sak med de högsta företrädarna för de tre aspekterna som jag diskuterade i kväll. Den fullkomliga förnuftspersonligheten skulle vara visdomens ängel. Den fullkomliga känslopersonligheten skulle vara kärlekens ängel. Den fullkomliga viljepersonligheten skulle vara modets ängel.

FRÅGA: Skulle det inte vara idealiskt att ha alla tre i balans?

SVAR: Idealformen är i balans, men detta innebär inte att de fördelas i jämlika mått. Balans och harmoni innebär inte alltid ett jämlikt mått av varje ström. Balansen beror på hur strömmarna fördelas, hur fördelningen fungerar i orsak och verkan, på vilket sätt den ena strömmen stärker den andra i stället för att försvaga den, så som sker hos den disharmoniska, orena individen.

Om ni läser skapelseberättelsen igen som jag återgav för en tid sedan, kommer ni att se att Gud skapade varje ande fullkomlig på dess unika sätt. Tanken var att dessa andar skulle fullkomna sig själva med skaparkraften som gavs dem. De skulle med andra ord fullkomna sig själva på alla sätt, i stället för att förbli fullkomliga på ett visst speciellt sätt, och skulle således bli gudalika. I stället använde många andar sin kraft på fel sätt, vilket gav upphov till änglarnas fall. Hade änglarnas fall inte ägt rum, skulle alla andar verkligen ha blivit gudomliga i varje tänkbart avseende, i stället för att vara specialister i en viss aspekt. Denna fullkomnande skapelseprocess kommer att fortsätta, efter att alla fallna andar återigen når sin ursprungliga fullkomlighet på ett visst sätt, tills frälsningsplanen framgångsrikt fullbordas. Fram till dess har alla rena andar – de som inte deltog i fallet, liksom de som redan har uppnått sina ursprungliga tillstånd – gått samman med sina resurser för att hjälpa till i frälsningsplanen och i viss mån skjutit upp sitt fortsatta skapande, även om de på ett indirekt sätt arbetar mot det slutmålet genom att hjälpa till i den stora planen.

FRÅGA: Bortsett från den här triaden – att vilja, tänka och känna – finns det några andra typer?

SVAR: Ja. Vissa har jag redan diskuterat, andra kommer jag att diskutera i framtiden.

FRÅGA: Jag förstår inte varför modets ängel är viljans fullkomlighet. Jag kan inte alls förstå det.

SVAR: Om du har mod, behöver du en stor mängd vilja, i positiv bemärkelse. Är det inte tydligt? Kan du förklara varför du inte känner att mod och vilja hänger samman?

FRÅGOR: Jo, jag känner många människor som inte har någon viljekraft men som är mycket modiga.

SVAR: Det har ingenting med detta att göra. En person kan vara mycket emotionell, men känslorna kan vara helt övertäckta så att personen framstår som ganska kall. En person som inte har viljekraft och ändå har mod, kan uppbåda detta mod dels från själens djup, där alla fullkomliga egenskaper slumrar – dels som svar på yttre händelser, för att bevisa för sig själv och andra att han eller hon har viljekraft.

FRÅGA: Finns det också ett visst mod som kommer från rädsla?

SVAR: Definitivt. En positiv egenskap kan ha sitt ursprung i ett motiv eller en ström som antingen har en positiv eller en negativ natur. Detta är den mänskliga själens komplikation. Förutom dess rena bakgrund, kan alla kvaliteter motiveras av negativa tendenser. Samma sak gäller för brister. Men att utöva viljan på ett naturligt och positivt sätt är mod. Både viljan och modet är aktiva. I viljan måste det finnas en stark aktiv ström. Att viljan ofta används på ett negativt och självdestruktivt sätt är återigen något annat. Och dessutom, det faktum att ett inneboende mod, som vilar i en viljekraft, inte kan vara verksamt på grund av andra avvikelser i personligheten, förnekar inte principen. Vi diskuterar inte de ihopblandade själsströmmarnas många möjligheter, där viljan kan vara avbruten och då endast visa sig i vissa aspekter av livet. Viljan behöver ett aktivt tryck, antingen positivt eller negativt. Den behöver aktivitet. I det renade tillståndet skulle viljan manifesteras som mod. Den kan även manifesteras som mod i det orena tillståndet, men då används modet för felaktiga syften. Mod kan inte finnas utan en aktivitet; mod visar sig i en anda av att röra sig framåt, i en anda av att göra, snarare än i en anda av att vara, som exempelvis skulle gälla för kärlek.

FRÅGA: När man upptäcker och renar sig själv, kan en övervägande intellektuell individ frigöra mer även av de två andra strömmarna?

SVAR: Det måste han, eftersom detta utgör reningsprocessen. Den person vars viljekraft är lamslagen, men som uppvisar mod i vissa fall, kan ofta likna en person som tycks vara mer den intellektuella typen men som egentligen inte alls är det. Den som av sin natur är mer emotionell kan vara rädd för känslor och därmed anta en mask som inte motsvarar hans eller hennes sanna

natur. I reningsprocessen måste alla dessa typer börja genom att finna och vara sanna mot sina naturer; först då kan de lösa disharmonin i sina själar. I andra fall är den synbarliga förnuftspersonligheten verkligen endast detta. Den sanna förnuftstypen kommer att lära sig balans, så att förnuftet fungerar på ett korrekt sätt i det inre utforskandet och i reningen som till slut kommer att avlägsna rädslans fantomer som har blockerat en harmonisk funktion. Den här personen kommer att förbli en förnuftstyp, men på ett harmoniskt och fullkomligt sätt utan att störa personlighetens andra förmågor. Samma sak gäller för de andra två sanna typerna. De förblir just vad de verkligen är, men utan att förlora sina andra förmågor och därigenom inskränka sina liv.

Och nu, mina kära vänner, går vi över till era inplanerade frågor.

FRÅGA: Det står i Grebers bok att det enda sättet att växa andligt är genom medialitet eller någon annan form av andlig kommunikation. I andra läror står det att man kan kontakta den gudomliga delen i sitt inre som innehåller all visdom. Vilket är rätt och hur skulle vardera fungera?

SVAR: Det slutliga målet är naturligtvis att finna det som är gudomligt inom dig. Det råder inget tvivel kring det. Men till dess att man kan komma så långt, behöver man hjälp. En kommunikation med Guds andevärld är ofta det bästa sättet att få hjälp. Komplicerat och riskabelt som det kan vara att upprätta en sådan kommunikation, när den väl är upprättad så lämpar den sig bäst för att hjälpa dig att avlägsna allt som hindrar din egen gudomliga gnista. Detta är emellertid inte det enda sättet. Mänskliga lärare kan också hjälpa er att avlägsna era inre hinder. Det har alltid funnits stora lärare som har gjort just det.

I er tid finns det ytterligare ett sätt, själens medicin som ni kallar *djupanalys*. Det faktum att den inte alltid hanteras väl, motbevisar inte dess värde för att befria själen – och detta är dess yttersta syfte, oavsett om era terapeuter vet om det eller inte – mer än vad en dåligt tillämpad eller hejdad utveckling i medialitet motbevisar värdet av denna. Kommunikationen med andevärlden har i slutändan endast ett syfte, oavsett i vilket utvecklingsstadium mediet befinner sig på. Att lära sig fakta om skapelsen, om Gud och vad som händer i universum och de olika sfärerna är sekundärt, mina vänner. Det enda syftet med att berätta om sådana saker är att hjälpa er att förstå anledningen till livet och nödvändigheten att utvecklas och att ge er incitamentet att övervinna ert motstånd mot att ta stegen för att nå er egen gudomliga gnista. Alla läror och alla religioner bör beaktas ur det perspektivet.

Kunskapen om universella fakta utgör en hjälp och en sporre och inte det slutliga målet. Det slutliga målet är att finna och rena sig själv, för endast genom detta kan du ta kontakt med din egen gudomliga gnista. Annars är den suddig och opålitlig och kan lätt förväxlas med omedvetna

begär som inte har något att göra med det gudomliga i människan. En kontakt med den gudomliga världen är dock inte sättet för alla människor. Andra sätt kan lämpa sig bättre för vissa människor. Det beror på personligheten och dess utvecklingsstadium, men den enda anledningen till livet på jorden är rening och att finna sig själv. Det finns många sätt som kan hjälpa er med det. Om du har nåden och privilegiet att kommunicera med Guds värld, borde den metoden vara bäst lämpad för att hjälpa dig, för den skulle naturligt vara lite snabbare och visa dig mer direkt hur du går vidare på din väg för att finna dig själv. Men det är inte det enda sättet.

FRÅGA: Vilken roll har jungfru Maria sett ur ett andligt perspektiv?

SVAR: Anden som tillhör den kvinna som du kallar jungfru Maria är en mycket högt utvecklad ande, en ande som aldrig tillhörde änglarnas fall. Jesus Kristus skulle inte kunna ha blivit född ur en oren ande. Och denna andes renhet ledde till missförståndet kring innebörden av ”den obefläckade avlelsen”, som hänvisar till hennes icke fallna natur. Jag säger ofta att varje misstag i de olika religionerna har en viss bakgrund som gör misstaget förståeligt. Genom en andlig kommunikation fick mänskligheten veta att Jesus moder var en ren ande – vilket inte kunde ha varit på något annat sätt. Från den kommunikationen uppstod missförståndet att renhet innebär sexuell renhet och att Jesus moder gav födelse som jungfru i fysisk bemärkelse. Detta är hela missförståndet.

Många människor på jorden riktar sina sexuella krafter felaktigt och tror därför att sexualiteten som sådan är oren. Så är det inte. Jesus moder var och är en ren ande, men befruktningen ägde rum som alla andra befruktningar. Guds lagar är fullkomliga, oavsett om mänskligheten förvränger vissa aspekter av dem eller inte. Det skulle alltså inte finnas något behov för Gud att åsidosätta sina lagar. Sanningen ligger som vanligt däremellan, mina vänner. Vissa säger, utifrån den felaktiga idén om att allt sexuellt är orent, att modern till Jesus Kristus måste vara jungfru och att förneka detta är ett helgerån. Andra går till den motsatta ytterligheten och förnekar inte bara andens renhet hos Jesu Kristi moder utan även att Kristus var Guds enfödde son, bara för att de inte kan acceptera vissa felaktiga påståenden. De kan inte hitta sanningen mellan dessa ytterligheter.

FRÅGA: Om man bryter mot en gudomlig lag i god tro eller om man bryter mot den medvetet, är konsekvenserna desamma i båda fallen?

SVAR: Nej, givetvis inte. När du bryter mot den i god tro, utvärderas detta mycket annorlunda än när du vet vad du gör. Men, mina kära vänner, jag skulle vilja säga detta: Eftersom all kunskap finns inom er, kommer något av den sanningen igenom och det är därför som många av er gör motstånd mot att gå på den här vägen. Någonting inom er säger ”Ju mer jag vet, desto mer

ansvarig är jag för att förändra mig. Om jag skyddar mig mot att veta, kan jag förbli som jag är, vilket är bekvämare”. Detta står för mycket av motståndet. Motivet för motståndet, bristande egen ärlighet, omedvetet eller halvt medvetet som det kan vara, beaktas. För många skulle den verkliga orsaken vara rätt så uppenbar om de bara skulle undersöka sitt motstånd. De använder alla möjliga förevändningar, som de rationaliserar, när de i verkligheten helt enkelt inte vill förändras.

Mina käraste vänner, ta emot kärlekens och styrkans välsignelser som tränger igenom ert hjärta, er själ och hela ert väsen just nu. Beakta att ni är i Gud och Gud är i er. Du behöver bara lyfta dina händer till honom som väntar på att du ska ta detta första steg ut ur den andliga barndomen, mot att bli ett starkt och självständigt Guds barn, som växer i ande, styrka och kärlek.

Älska varandra, mina kära vänner. Förstå varandra. Avlägsna murarna som era rädslor för varandra utgör, för de står utan anledning. Du som är rädd för den andra, kom ihåg att den andra är lika rädd för dig. Kom ihåg detta, när ni vill lösa skiljaktigheter, och Gud ska vara med er. Så, fortsätt på den här vägen. Beakta att varje steg framåt emellanåt kan föra er tillfälligt till en kris, en svårighet, som endast utgör produkten av era egna misstag. Se det på det sättet och ni kommer bli segrande.

Och så, mina kära vänner, var välsignade, alla ni. I Guds namn, i Jesu Kristi namn, var i frid, var i Herren.

Redigerat av Judith och John Saly, 1996.

Översatt från engelskan av Magdalena Rosell, språkgranskat av Clifford Weinmann, 2024.

För mer information om hur du kan finna och delta i Pathwork-aktiviteter över hela världen, besök www.pathwork.org

Följande tillkännagivanden är avsedda som en vägledning kring användningen av namnet Pathwork® och detta föredragsmaterial.

Varumärke

Pathwork® är ett USA-registrerat varumärke som ägs av The International Pathwork Foundation (här kallad stiftelsen Pathwork) och inte får användas utan uttryckligt skriftligt tillstånd från denna stiftelse. Stiftelsen kan dock efter eget gottfinnande tillåta att andra organisationer eller personer, såsom exempelvis filialer och avdelningar, får använda varumärket Pathwork®.

Upphovsrätt

Upphovsrätten till Pathwork Guide materialet tillhör med ensamrätt stiftelsen Pathwork. Detta föredrag kan reproduceras i enlighet med stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy, men texten får inte ändras eller förkortas på något sätt. Inte heller får upphovsrättsmärket, varumärket eller eventuella andra tillkännagivanden tas bort. De som tar del av materialet får endast debiteras kostnaden för reproduktion och distribution.

Varje person eller organisation som använder stiftelsen Pathworks varumärke eller upphovsrättsskyddade material anses ha gått med på att följa stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy. Önskar du mer information om eller en kopia av denna policy, kontakta stiftelsen.

2024-04-21